

Било је само питање дана кад ће српски „зелени“ открити своје идеолошко лице.

И до сада су њима наклоњени медији стидљиво спомињали да се иза „зеленог“ наратива заправо крију левичарске идеје.

Није требало бити много политички мудар па схватити да се овдашњи „зелени“ свим силама труде да покажу да су део европског популистичког левичарског покрета али још крију да су се, као левичари, лако одрекли класне борбе за права радничке класе и пригрлили заштиту природе и еколошку револуцију као средства за освајање власти.

ОК, легитимна одлука.

Међутим, одустајање српских „зелених“ од класне борбе (због апсолутног неразумевање положаја радничке класе у модерној економији) није значило и одрицање од комунистичке класне свести.

Напротив.

Окамењена комунистичка свест усађена у „зелену“ памет и даље као своје највеће идеолошке противнике види међународни (и домаћи) капитал и капиталисте, мултинационалне корпорације и приватну својину.

У борби против капитализма као највећег зла данашњег доба и новог светског (глобалистичког) поретка „зелени“ по Београду и Србији већ дуже време траже себи сличне.

И нашли су – „црвене“. Колоритне локалне грађанске покрете и иницијативе, новокомпоноване скојевце и појединце који још сањају повратак Титовог доба и с носталгијом се присећају „срећних“ времена кад су, као повлашћена клијентела, лепо живели.

Није дуго требало да падну маске. Требало је само да се догоди Еколошки устанак.

Један од устаника понесен револуционарним усхићењем у суботу је дефинисао позицију Еколошког устанка нечувеном увредом: „Зоран Ћинђић криминализовао је законе о приватизацији и продао фабрике у бесцење.“

Бедан је накнадни покушај организатора Устанка да ову кристално јасну оптужбу припишу „слободној интерпретацији“ и „злонамерном зановетању“.

Зар опет? Мантра старог комунистичког ума о лоповској приватизацији и продаји фабрика у бесцење чује се у Србији већ две деценије и данас је ево гласна, само сад

преобучена у „зелену“ реторику. А све у стилу, „распродаше ДОС-овски злотвори све наше социјалистичке гиганте“ и уз нову поруку капиталу, приватном власништву и корпорацијама – „марш из Србије“.

Та окамењена класна свест коју је демонстрирао универзитетски професор, припадник такозване интелектуалне елите Србије, јесте велики проблем ове државе.

Тај педагог тровао је стотине и хиљаде младих људи којима је упорно усађивао љубав према колхозима и совхозима.

Е, баш тај професор новосадског Пољопривредног факултета позван је да буде устаник Еколошког устанка (револуције), да говори као експерт из области пољопривреде и као асполутни противник пројекта „Јадар Рио Тинто“.

У том својству професор је првог српског демократски изабраног премијера назвао криминалцем.

Било је у протекле две деценије тзв. интелектуалаца сличне провинијенције који упорно кукумавче против приватизације и модернизације Србије и оптужују Ћинђића да је страном капиталу отворио врата колонизације Србије.

Том идеолошком кругу неопрезно (да ли?) се придружио и устанички вођа који је узео у одбрану професора за кога се, дижући устанак у Јадру, лично уверио какав је то (идеолошки квалитетан) устаник и зато га је довео у Београд да допринесе популаризацији устанка.

Устанички вођа је, реагујући на увреде дотичног интелектуалца, приметио да је обраћање професора „апсолутно непримерено“, али га је жар идеолошке одбране истомешљеника толико понео да је затим изрекао још једну, врло проблематичну мисао која се може тумачити и као велика политичка подвала „зелених“: „Ћинђић, шта код ко мислио о њему, на шта свако од нас има апсолутно право, убијен је зато што је слободно мислио и говорио“ (портал Нова С, 12. 9. 2021).

Чудних ли времена, чудних ли обичаја.

Не, не, не. Никако, не. Нема места злоби и политичкој покварености. Зоран Ћинђић, први српски премијер изабран на демократским изборима, није „убијен зато што је слободно мислио и говорио“.

Он је због слободног мишљења и говора лежао у затвору у време Титовог комунизма, а у време Милошевићевог режима морао је због тога да бежи из земље. А убијен је зато што се усудио да мисао претвори у праксу.

Убијен је зато што је делао, радио. Зато што није само причао него је мењао Србију, зато што је храбро и радикално кренуо да модернизује Србију. У ту модернизацију спада и приватизација као њена кључна алатка.

Да, да, у модернизацију се убраја и продаја друштвених предузећа која су радничка класа и социјалистички директори пре тога покрали и опљачкали. То што је остало од „социјалистичких гиганата“ није имало никакву тржишну вредност, само је у окованим идеолошким мозговима та имовина нешто (ваљда, симболички) вредела.

Ћинђић није „мислио и говорио“ па је због тога убијен, него је радио да Србија буде део нормалног света и да има привреду у којој постоје капитал, капиталисти, приватне компаније, глобалне корпорације, предузетници и приватна својина као светиња. И кад се наслутило да Ћинђићева визија постаје реалност, мучки је убијен.

Убила га је црвено-црна коалиција да заустави модернизацију Србије. Сад се у ту коалицију гурају и – „зелени“, да још једном убију Ћинђића.

Аутор је новинар.

(Данас)